

НАПРЯМИ АДМІНІСТРАТИВНОЇ РЕФОРМИ В УКРАЇНІ: ПРОБЛЕМИ ТІ ЗДІЙСНЕННЯ ТА ШЛЯХИ ВИРІШЕННЯ

Грянка Григорій Володимирович, кандидат юридичних наук, доцент, професор кафедри загально-правових дисциплін навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ

Два десятиліття реформування адміністративної системи, принесли народу України деякі можливості щодо реалізації своїх інтересів у публічній сфері. Проте, й не вирішених проблем залишилось багато.

По суті адміністративна реформа в Україні повинна здійснюватись у трьох взаємопов'язаних напрямках: 1) реформи виконавчої влади (центральної та місцевої); 2) реформи місцевого самоврядування; 3) реформи територіального устрою країни [1].

Зазначена реформа в Україні планувалась насамперед як комплекс взаємопов'язаних заходів спрямованих на підвищення ефективності публічного управління, розвиток місцевого самоврядування, створення необхідних умов для задоволення інтересів, забезпечення прав і свобод людини і громадянина. Проте, стало очевидним, що адміністративна реформа, яка була започаткована в 1998 році, вже відіграла свою історичну роль. Її критика є виправданою, бо попри зрушення, які мали місце внаслідок реформування, досі гостро стоїть чимало проблем, які були породжені недосконалістю, нечіткістю, неузгодженістю, як основної правової бази реформи з чинним законодавством, так і заходів, які здійснювались на втілення реформи.

До основних причин такого стану відноситься наступне: у зв'язку з політичним протистоянням між Президентом, Верховною Радою та Кабінетом Міністрів України проведення реформ гальмувалось; реформа відбулась в основному з гори, і була відірвана від громадських інституцій, широкого загалу громадян [2, с. 45]; недостатнє було фінансово-економічне забезпечення трансформаційних процесів і насамперед мляві і нечітко визначені заходи самої реформи, відсутність належної стратегії її здійснення [3, с. 107] тощо.

Отже, на початку першого десятиліття XXI століття потреба розробки новітніх напрямків адміністративної реформи в Україні знову стала надзвичайно актуальною.

В новітній концепції адміністративної реформи України слід передбачити такі загальні напрями.

По-перше, у сфері правотворчості визначення питання пріоритетності законодавчих актів, передбачених для реалізації адміністративної реформи. Тому, для системних змін нагальною є прийняття законодавчих актів, передбачених адміністративною реформою¹ передусім це: Закон України «Про центральні органи виконавчої влади» (прийнятий 17 березня 2011р.), що має урегулювати повноваження, організацію, порядок діяльності міністерств та інших державних органів виконавчої влади. Оновлений Закон України «Про державну службу», що набере чинності 1 січня 2014 р. [4], має вирішити основні питання щодо забезпечення системного урегулювання всіх видів державної служби, політичної нейтральності державних службовців, удосконалення процедури проходження державної служби, упорядкування класифікації посад державних службовців, удосконалення механізму юридичної відповідальності державних службовців.

Окремим рядком є потреба виділити необхідність та прийняття Верховною Радою України Адміністративно-процедурного кодексу України, з метою регламентації взаємовідносин невіддільних фізичних і юридичних осіб з органами виконавчої влади та місцевого самоврядування. Кодексом буде запропоновано новий концептуальний підхід у відносинах «людина-влада», оскільки він базується на таких основних принципах адміністративного процесів, як гласність, прозорість, доступність для громадян інформації про процедури забезпечення їх прав і свобод, демократизм який передбачає, що органи виконавчої влади мають активніше залучати громадян до процесу вироблення рішень, інформувати населення про такі рішення та процедури їх прийняття.

Крім того, особливої уваги потребує питання оновлення (прийняття) законодавства щодо адміністративно-територіальної реформи, а саме Законів

України «Про адміністративно-територіальний устрій», «Про місцеве самоврядування в Україні», «Про місцеві державні адміністрації».

По-друге, до загальних організаційних напрямів забезпечення адміністративної реформи в Україні відноситься: а) запровадження в Україні єдиного центру, що відповідав би за розробку та реалізацію адміністративної реформи. Найбільш оптимальним у даному випадку (за аналогією із запровадженням економічних реформ) є формування Комітету з адміністративної реформи: б) для ефективної реалізації програми економічних реформ потребує активізації здійснення заходів, передбачених адміністративною реформою, з визнанням засадничого, пріоритетного характеру нормативно-правових актів, передбачених адміністративною реформою порівняно з галузевими нормативними актами, а також формуванням дієвої моделі управління адміністративною реформою в Україні.

Список використаних джерел:

1. Концепція адміністративної реформи в Україні: затверджена Указом Президента України від 22 лип. 1998 р. // Офіційний вісник України. - 1999. - № 21. - Ст. 943.
2. Бабенко К. Адміністративна реформа як невід'ємна складова процесу реалізації Конституції України / К. Бабенко // Бюлетень Міністерства юстиції України. - 2008. - № 1. - С. 41 — 51.
3. Полешко А. Хід адміністративної реформи в Україні / А. Полешко // Право України. - 2003. - № 4 - С. 104—118.
4. Про державну службу: Закон України від 17 листоп. 2011 р. // Відомості Верховної Ради

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ОХОРОНИ ГРОМАДСЬКОГО ПОРЯДКУ

Бойко-Бузіл Юлія Юріївна, кандидат психологічних наук, доцент, професор кафедри психології та педагогіки навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ Швець Дмитро Володимирович, начальник відділу організації служби Національної академії внутрішніх справ

Процес державотворення в Україні на сучасному етапі здійснюється на засадах побудови правового, суверенного, демократичного суспільства, в якому домінують загальнолюдські цінності. Основний Закон держави визначив людину, її життя й здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпеку найвищою соціальною цінністю, відповідно належна охорона громадського порядку є одним з пріоритетних напрямів діяльності працівників органів внутрішніх справ України.

Правове регулювання охорони громадського порядку розглядалися такими вченими як Є.В. Білозьоров, С.Г. Братель, В.А. Грабельников, О.В. Джафарова, І.М. Копотун, М.В. Корнієнко, М.Л. Логвиненко, М.В. Лошицький, О.М. Музичук, Ю.С. Небеский, А.С. Поклонський, А.В. Сергеев, Д.П. Цвігун.

Громадський порядок розуміється як сукупність суспільних відносин, що забезпечують нормальні умови життєдіяльності людини, діяльності підприємств, установ і організацій, встановлення, дотримання і реалізації правових та етичних норм. Громадський порядок охороняється державою, громадськими формуваннями та безпосередньо громадянами [3]. Разом з тим правове регулювання громадського порядку полягає в цілеспрямованому організаційно-нормативному впливі на суспільні відносини в сфері охорони громадського порядку за допомогою правових засобів з метою їх упорядкування, закріплення та розвитку.

Громадський порядок забезпечується різноманітною діяльністю нормотворчих органів держави, пов'язаною з вибором і реалізацією типу, методів, форм, способів регламентації, визначенням співвідношення нормативних та індивідуальних засобів регулювання юридичного механізму охорони громадського порядку.

Механізм правового регулювання здійснюється через систему всіх державно-правових засобів, за допомогою яких держава здійснює владно-розпорядчий вплив на сферу охорони громадського порядку.

Структура забезпечення охорони громадської порядку включає такі елементи, як: зміст громадської порядку; систему суб'єктів її забезпечення; їх завдання та принципи діяльності; перелік загроз, що створюють небезпеку для громадського порядку; засоби її забезпечення.

Дотримання громадського порядку забезпечує формування нормативних умов життєдіяльності суспільства, створює передумови для реалізації соціальних функцій держави, пов'язаних з задоволенням інтересів всіх